

РОБЪРТ ШЕКЛИ

БЕЗИМЕННАТА ПЛАНИНА

Превод от английски: Маргарита Златарова, 1987

chitanka.info

Когато Морисън излезе от щабната палатка, Денг наблюдателят спеше в шезлонга и пухтеше с отворена уста. Морисън внимателно го заобиколи, да не би случайно да го събуди. Неприятности и без това не липсваха.

Предстоеше му да приеме делегация на аборигените, същите които биеха барабани сред канарите. А после трябваше да проконтролира как върви подготовката за унищожаването на безименната планина. Помощникът му Ед Лернер се намираше вече там. Но преди това искаше да се осведоми за последното произшествие.

Когато стигна строителния обект, беше пладне и работниците си почиваха, подпрени на гигантските си машини, дъвчеха сандвичи и пиеха кафе. Всичко изглеждаше обичайно, но Морисън, който дълги години бе ръководил преустройването на планети, забеляза лоши признаци. Никой не го подкачи, никой не го заговори.

Този път бе пострадал булдозерът „Оуен“. В кабината, хлътнала върху оста на машината, чакаха двамата шофьори.

— Как стана това? — попита Морисън.

— Не зная — отвърна първият и изтри потта, която се стичаше към очите му. — Сякаш пътят се изду.

— Хм — рече Морисън и побутна голямото колело на „Оуен“. Този булдозер можеше да падне от двайсетфутова скала и пак да остане невредим — толкова беше здрав. А ето че вече пети излиза от строя.

— Тук всичко върви наопаки — плюна вторият шофьор.

— Вие не внимавате — скара им се Морисън. — Тук да не ви е Земята? С каква скорост се движехте?

— Едва с петнадесет мили в час — отвърна първият.

— Аха — иронично се съгласи Морисън.

— Светата истина! Пътят сякаш, набъбна, а после хлътна...

— Ясно. А кога най-после ще проумеете, че това не е магистрала? Глобявам ви и двамата с половин надница.

Той се обърна и закрачи обратно. Нека се сърдят на него и да забравят суеверния страх от тази планета.

Морисън се запъти към безименната планина. От колибата на радиста се показва главата му.

— За теб, Мори, Земята.

Гласът на мистър Шотуел, председател на управата на „Транстеран стил“ едва се чуваше.

— Какво ви задържа?

— Произшествия — кратко доложи Морисън.

— Нови произшествия?

— Уви, да, сър.

Настъпи мълчание.

— Но защо, Морисън? Спецификацията показва мека почва и търпими условия. Не е ли така?

— Така е — неохотно призна Морисън. — Верига от несполуки. Но ние ще я надвием.

— Надявам се — каза Шотуел. — Искрено се надявам. Вие стърчите там цял месец и не само града, но и пътищата още не сте построили. Пуснахме реклами и публиката проявява интерес. Хората се канят да дойдат при вас, Морисън! Промисленост и предприятия в сферата на обслужването.

— Разбирам ви, сър.

— Сигурен съм, че ме разбирате. Но те изискват планетата да бъде готова и да определите срокове за прехвърлянето. Ако не им осигурим тези неща, ще им ги даде „Дженеръл констракшън“ или „Земя-Марс“, или пък „Джонсън и Херн“. Планетите не са такава рядкост. Това също ясно ли ви е?

Откакто започнаха произшествията, Морисън с мъка се овладяваше. Сега внезапно той избухна.

— Какво по дяволите искате от мене?! — закрещя той. — Смятате, че проточвам работите нарочно ли? Можете да заврете вашия келяв договор...

— Хайде, хайде — побърза да се подмаже Шотуел. — Лично към вас нямам никакви претенции. Ние вярваме... ние знаем, че вие сте най-добрият специалист по преустройствата на планети. Но акционерите...

— Ще направя всичко, което е по силите ми — каза Морисън и изключи.

— Да... — промърмори радистът — Може би господата акционерите сами ще заповядат тук с лопатите си...

Лернер чакаше на контролния пункт и мрачно се взираше в планината. Тя бе по-висока от земния Еверест. Снегът по склоновете преливаше в розово под лъчите на обедното слънце.

— Поставени ли са зарядите? — попита Морисън.

— Още няколко часа — Лернер се обърка. Помощникът на Морисън беше внимателен, нисичък, побеляващ човечец и таен противник на радикалните промени. — Най-високият връх на планетата... Не трябва ли да го запазим?

— Изключено. Точно там ни е нужно океанско пристанище.

Лернер кимна и със съжаление погледна планината.

— Жалко. Никой не е бил на нея.

Морисън мълниеносно се обърна и хвърли към помощника си изпепеляващ поглед.

— Слушай, Лернер, отлично съзнавам, че в планината никой не е бил и виждам символиката, която се съдържа в нейното унищожаване. Но ти знаеш не по-зле от мен, че това няма да ни се размине. Защо бъркаш в раната?

— Аз не...

— На мен ми плащат не за пейзажа. Не мога да понасям пейзажи! Плащат ми за това, да приспособя планетата за конкретните нужди на хората.

— Днес си нервен — каза Лернер.

— Просто се въздържа с намеците си.

— Е, добре.

Морисън изтри запотените си длани о панталона и виновно се усмихна.

— Нека се върнем в лагера и да видим какво е намислил оня проклетник Денг.

Тръгвайки, Лернер погледна към безименната планина, която се изписваше с червени контури на небосвода.

Дори и планетата беше безименна. Малобройното местно население я наричаше Умха или Оня, но това все едно нямаше никакво значение. Официалното название щеше да се появи едва след като тия от рекламата на „Транстеран стил“ намереха име, приятно за слуха на милионите потенциални заселници. А засега тя се означаваше само като Работен обект 35. На планетата се намираха няколко хиляди души и техника. Под командването на Морисън те щяха да изравняват

планините, да изсичат горите, да променят коритата на реките, да разтопяват ледените шапки, да моделират континенти, да изкопават нови морета — с една дума, щяха да направят всичко възможно, за да превърнат Работен обект 35 в още един подходящ дом за уникалната и взискателна цивилизация на хомо сапиенс.

Десетки планети бяха преустроени по земен маниер. Работен обект 35 с нищо не се отличаваше от тях — тих свят със спокойни гори и равнини, топли морета и полегати хълмове. Но нещо недобро ставаше с кратката земя. Произшествията, които прехвърляха границите на статистическите вероятности, пораждаха нервност у работниците, а тя пък на свой ред предизвикваше нови и нови произшествия. Булдозеристите се биеха с взривчиите. Готвачът изпадна в хистерия при кюпа с картофеното пюре. Шпаньолът на счетоводителя ухапа за глезена касиера. Дреболиите водеха до бедни.

А работата — непретенциозната работа на непретенциозната планета — едва бе започнала.

Денг вече се бе събудил. Той седеше в щабната палатка и примижавайки, гледаше чашата уиски със сода.

— Как вървят работите? — бодро се поинтересува той.

— Прекрасно — отвърна Морисън.

— Радвам се да го чуя — с чувство каза Денг. — Приятно ми е да наблюдавам, как вие, момчета, се трудите. Ефективно. Безпогрешно. Всичко ви спори. Да му е драго на човек да ви гледа.

Морисън нямаше власт над този човек, нито над неговия език. Кодексът на строителите разрешаваше присъствието на представител от други компании — за обмяна на опит. На практика обаче представителят търсеше не модерната методика, а скритите слабости, от които би могла да се възползува неговата фирма. И ако успееше да вбеси ръководителя на строежа — толкова по добре, Денг беше ненадминат майстор в това поприще.

— И какво сега? — любопитствува той.

— Ще срутим планината — съобщи Лернер.

— Блестящо! — възкликна Денг. — Онази голямата? Покъртително! — Той се облегна на гърба на стола и впери замечтан поглед е тавана. — Тази планина е била там още от времето, когато

човекът се е въргалиял в калта, за да търси насекоми, и лакомо е излапвал всичко, което саблезъбият тигър не е харесвал. Господи, та тя е доста по-стара! — Денг се заля в щастлив смях и отпи от чашата. — Тази планина се е извисявала над морето, когато Човек — имам предвид целия благороден вид „хомо сапиенс“ — е пъплел в океана и не се е решавал да излезе на сушата.

— Достатъчно — процеди през зъби Морисън.

Денг го погледна укоризнено.

— Но аз се гордея с вас, Морисън, гордея се с всички вас. Оттогава сме стигнали твърде далеч. Това, което природата е създавала милиони години, човек може да го стрие на прах за един ден! Ние ще направим на парчета тази мила планиничка и ще издигнем на нейно място град-поема от стъкло и стомана, който ще изтрае сто години!

— Млъкнете! — с изкривено лице изврещя Морисън и направи крачка напред. Лернер предупредително сложи ръка на рамото му. Да удариш наблюдател е най-сигурният начин да останеш безработен.

Денг допи уискито и високопарно провъзгласи:

— Отдръпни се, майко природо! Треперете древни скали и стръмнини, реви от страх, о, могъщ океан, чиито бездънни глъбини кръстосват страшни чудовища във вечна тишина! Защото Морисън Велики е дошъл, дошъл е да пресуши морето и да направи от него тихо езерце, да изравни планините и да построи вместо тях магистрала с 12 платна. А покрай нея: стан за почивка вместо дървета, гостилници вместо канари, бензиностанции вместо пещери, рекламни табла вместо планински ручей и още други хитроумни съоръжения, нужни на божествения Човек.

Морисън рязко се обърна и излезе. Той усети, че се изкушава да разкраси физиономията на Денг и по този начин да се отърве от пъклената си работа. Но нямаше да го направи тъкмо защото Денг точно това целеше. И освен това имаше ли смисъл да го разстройва, щом като в думите му нямаше и частица истина?

— Чакай ни аборигените — напомни му Лернер, като го догони.

— Сега не ми е до тях — каза Морисън. Но от далечните хълмове се чуваха свирки и барабанен тътен. Още един извор на дразнене за неговите нещастия работници.

— Добре — измърмори той.

При северните врати стояха трима аборигени с преводача. Местните жители приличаха на хора — костеливи, голи, първобитни диваци.

— Какво искат? — уморено попита Морисън.

— Най-просто казано, мистър Морисън, те премислили и искат да си получат обратно планетата, като са готови да върнат нашите подаръци — каза преводачът.

Морисън въздъхна. Той бе затруднен да им разтълкува, че Работен обект 35 не е „тяхна“ планета, че земя не може да се владее, а да се завладява и че съдът решава кому е необходима. И че тази планета по-скоро принадлежи на няколкото милиона земни заселници, и че те имат по-належаща нужда, отколкото стоте хиляди диваци, разпръснати по нейната повърхност. Така поне смятаха там, на Земята.

— Разкажете им отново за великолепия резерват, който сме им подготвили. Ще ги хранят, ще ги обличат, ще ги учат...

Денг тихомълком се бе приближил.

— Ние ще ги зашеметим с добрина — добави той. — На всеки мъж — ръчен часовник, чифт обувки и държавния семенен каталог. На всяка жена — червило за устни, цял калъп сапун и комплект истински хартиени пердета. Във всяко селце — железопътна гара, магазин и...

— Вие ми пречите на работата — отбеляза Морисън. — При това пред свидетели.

Денг знаеше правилата.

— Извинете, приятелю — рече той и отстъпи назад.

— Те казват, че са размислили — повтори преводачът. — Буквално казано, те ни заповядват да се омитаме на дяволската ни Земя в небесата. Иначе ще ни унищожат с ужасни магии. Свещените барабани вече призовават духовете и готвят заклинания.

Морисън със съжаление погледна аборигените. Нещо подобно ставаше с коренното население на всяка планета — същите безсмислени заплахи. Диваците се отличават с хипертрофирано чувство за собствено величие и нямат ни най-малка представа за мощта на техниката. Велики фукльовци. Велики ловци на зайци и мишки местна разновидност. Рядко се случваше да се съберат петдесетина и да се нахвърлят върху нещастен и уморен бивол. Гонят го, докато изнемогне, преди да се осмелят да го приближат, и го мъчат

до смърт с иглените убождания на тъпите си копия. А после устройват празник и си въобразяват, че са големи герои.

— Кажете им да вървят по дяволите — рече Морисън. — И още предайте им, че ако се приближат до лагера, на собствения си гръб ще изпитат истински магии.

— Те пророкуват страшно възмездие в петте категории на свръхестественото — извика след него преводачът.

— Използвайте го за вашата докторска дисертация — посъветва го Морисън и преводачът лъчезарно се усмихна.

Дойде времето за унищожаване на безименната планина. Лернер направи последен оглед, а Денг се мотаеше със скицата на разполагането на зарядите. После всички се отдръпнаха. Взривчиите се свиха в окопчетата си. Морисън отиде до контролния пункт.

Ръководителите на групите един след друг рапортуваха, че са готови. Фотографът направи последната снимка.

— Внимание! — изкомандува по радиото Морисън и махна предпазителя на устройството за взривяване.

— Погледнете небето — проговори Лернер.

Морисън вдигна очи. Мракът се сгъстяваше. На запад се появиха черни облаци а бързо затулиха кафеникавожълтото небе. В лагера настъпи тишина; замлъкнаха дори барабаните по хълмовете.

— Десет секунди... пет, четири, три, две, една — старт! — завика Морисън и натисна бутона. В същия миг почувствува на бузата си лек ветрец и веднага инстинктивно се опита да върне назад стореното.

Защото още преди да чуе виковете, той бе разбрал, че с разполагането на зарядите е допусната кошмарна грешка.

По-късно, останал сам в палатката си, след като бяха погребали мъртвите, а ранените бяха отнесли в лазарета, Морисън се опитваше да възстанови събитията. Това, разбира се, бе случайност: внезапната промяна на посоката на вятъра, неочаквано крехката порода под повърхностния слой и престъпната глупост при поставянето на дублиращите заряди именно там, където щяха да причинят най-много вреди.

Още един случай във веригата от невероятности, си каза той... и рязко се изправи.

За пръв път му мина през ума, че тези произшествия могат да бъдат организирани.

Глупости! Всъщност преустройството на една планета е тънка работа и изисква виртуозно уравнивяване на могъщи сили. Произшествията са неизбежни. А пък ако им помогнеш, те ще приемат катастрофален характер.

Морисън стана и започна да измерва с крачки тесничкия проход в палатката. Подозрението съвсем очевидно падаше на Денг. Конкурентните страсти могат да стигнат далече. Той нека докаже, че „Транстеран стил“ е некомпетентна компания, че работите се вършат небрежно в аварийни условия и поръчката ще се прехвърли към фирмата на Денг.

Но пък е прекалено очевидно. Не трябва никому да се доверява. Дори на дребничкия Лернер, който може да си има свои причини. Може би си струва да обърне внимание и на аборигените с техните магии — откъде да знаеш, ами ако се окаже, че те притежават психокинетични способности?

Той се приближи до изхода и погледна разпръснатите наоколо палатки на работниците. Кой е виновен?

От хълмовете се носеха слабите и нестройни удари на барабаните на бившите господари на планетата. И точно пред него се извисяваше насечената и покрита с лавини безименна планина.

През нощта Морисън дълго не можа да заспи.

На следващия ден работата продължи както обичайно. Денг, готов и стегнат в панталони цвят хаки и розова офицерска куртка, се приближи до колоната от камиони, натоварени с химикали за пресушаване на блатата.

— Здравсти, шефе! — бодро започна той. — С удоволствие бих тръгнал с тях, ако не възразявате.

— Заповядайте! — вежливо се съгласи Морисън.

— Премного съм ви благодарен. Обожавам подобни операции — съобщи Денг, докато се вмъкваше в кабината на челния камион до картографа. — Операции от този вид ме изпълват с чувство на гордост

за човешкия род. Ние разораваме тази безполезна блатна целина, стотици квадратни мили, и в един прекрасен ден тук, където е стърчал камъш, ще класят пшеничени ниви.

— Ти взе ли картата? — попита Морисън десетника Ривера.

— Ето я — каза Лернер и подаде картата.

— Да — гръмогласно се възхищаваше Денг. — Блата — в житни ниви. Дъхът да ти секне! Чудо на науката! А пък каква изненада за обитателите на блатата! Представете си уплахата на стотиците видове риби, земноводни и птици, когато открият, че техният воден рай внезапно се е втвърдил. Да, буквално се е втвърдил около тях. Фатален малшанс! Но затова пък — превъзходен тор за пшеницата.

— Е, хайде тръгвайте — нареди Морисън. Денг закачливо махна с ръка за сбогом. Ривера се качи в камиона. Флин, десетникът химик, се качи в своя джип.

— Почакайте — рече Морисън и се приближи до джипа. — Искам да наблюдавате Денг.

— Да го наблюдавам ли? — вторачи се неразбиращо Флин.

— Ами да. — Морисън нервно потърка ръце. — Разберете, аз никого не обвинявам. Но станаха прекалено много случайности. Ако някой има изгода да ни представи откъм лошата страна...

Флин се ухили, показвайки всичките си зъби.

— Ще го следя, шефе. Не се безпокойте за тази операция. Може би ще направи компания на своите рибки под житната нива.

— Без грубости — предупреди Морисън.

— Опазил бог. Прекрасно ви разбирам.

Десетникът се вмъкна в джипа и колата с рев се понесе начело на колоната. Половин час шествието от камиони вдигаше прах, а после последният изчезна в далечината. Морисън се върна в палатката, за да направи отчета си.

И откри, че не може да се откъсне от радиостанцията, очаквайки съобщение от Флин. Поне Денг да беше направил нещо! Някаква дребна пакост като доказателство за неговата вина. Тогава Морисън щеше да има пълно право да го разкъса на парчета.

Минаха два часа. При звука на зумера Морисън се хвърли към радиостанцията и си разби коляното.

— Аз съм Ривера. Имахме неприятности, мистър Морисън. Челният камион се отклони от курса. Не питайте как стана. Мислех, че

картографът си знае работата. Плащат му достатъчно.

— Какво е станало! — завика Морисън.

— Сигурно са попаднали на тънка кора. Счупила се е. А отдолу — кал, пренаситена с вода. Загубихме всичко освен шест камиона.

— А Флин?

— Настлахме понтони и измъкнахме мнозина, но Флин не се спаси.

— Добре — тежко въздъхна Морисън. — Изпращам при вас всъдеходи. Да, и още нещо, не изпускате от очи Денг.

— Трудничко ще ни бъде — каза Ривера.

— Защо?

— Защото той беше в челния камион. Нямаше и минимален шанс.

Атмосферата в лагера се нагорещи до краен предел. Новите загуби озлобиха и ожесточиха хората. Те пребиха пекаря, защото хлябът имаше странен вкус и едва не линчуваха хидробиолога за това, че се мотаел без работа около чуждо съоръжение. Но не се задоволиха с това и започнаха да поглеждат към селцето на аборигените.

Диваците си направиха ново селище близо до лагера — скално гнездо на пророци и магьосници, които се бяха събрали да проклеват демоните от небето. Барабаните им гърмяха ден и нощ. Хората ги сърбяха ръцете да стрият това братство на прах само и само да прекратят шума.

Морисън активизираше работите. Пътищата се строяха и след седмица се разпадаха. Донесената храна са разваляше с катастрофална скорост, а никой не искаше да яде местните продукти. По време на една буря мълния удари генератора, като нагло заобиколи гръмоотводите, разположени от самия Лернер. Избухналият пожар обхвана половината лагер, а пък близките ручей пресъхнаха по много загадъчен начин.

Предприеха втори опит да взривят безименната планина. Резултатът беше срутване, при това на неочаквано място. Петима работници, които тайно пиели на склона, бяха затрупани с камъни. След този случай взривчиите отказаха да зареждат.

Отново ги повика Зелета.

— Но какво именно ви пречи? — попита Шотуел.

— Казвам ви, че не знам — отвърна Морисън.

— Вие не допускате ли възможност за саботаж? — след кратко мълчание предположи Шотуел.

— Вероятно — каза Морисън, — защото всичко това не може да се обясни с естествени причини. При желание някой би могъл да напакости: да отбие от пътя колоната, да премести зарядите, да повреди гръмоотводите.

— Кого подозирате?

— Имам пет хиляди души — бавно произнесе Морисън.

— Зная. Сега слушайте внимателно. Управата реши да ви даде неограничени пълномощия. В интерес на работата имате право да постъпвате така, както намерите за добре. Ако трябва, арестувайте половината лагер. Вземете всички възможни мерки. Вашите действия ще бъдат оневинени и за нищо няма да носите отговорност. Ние сме готови да платим повече от солидно възнаграждение. Но работата трябва да бъде изпълнена.

— Зная — отвърна Морисън.

— Но вие не знаете какво значение придоби Работен обект 35. Под секрет мога да ви съобщя, че компанията претърпя редица несполуки на други места. Стихийни бедствия, които не са били предвидени в застраховката. Прекалено сме затънали, за да си позволим лукса да захвърлим тази планета. Вие просто сте длъжен да доведете работата докрай. На всяка цена.

— Ще направя всичко, което е по силите ми — каза Морисън и изключи.

Същия ден се взриви складът с гориво. Десет хиляди галона Д-12 бяха унищожени, охраната загина.

— Дяволски ти провървя — мрачно промърмори Морисън.

— И още как. — Под слоя от кал и пот лицето на Лернер беше сиво. — Ако бях останал там още десет минути, с мен беше свършено.

— Дяволски удобно — замислено промърмори Морисън.

— Знаеш ли — продължи Лернер, — стори ми се, че почвата е нагорещена. Не може ли да бъде това проява на вулканична дейност?

— Не — отвърна Морисън. — Нашите геолози одушиха тук всеки сантиметър. Под нас има гранитна плоча.

— Хм... Мори, може би трябва да махнем аборигените.

— Защо?

— Единственият неконтролируем фактор. В лагера всички се следят един друг. Остават само местните. В края на краищата техните паранормални способности...

Морисън кимна.

— С други думи, ти допускаш, че взрива са го спретнали магьосниците?

Лернер се намръщи.

— Психокинеза. Струва си да обърнем внимание на това.

— А ако е така — разсъждаваше Морисън, — то аборигените могат да направят каквото си искат. Да отбият от пътя колоната...

— Предполагам.

— Тогава защо го протакат? — попита Морисън. — Да бяха взривили всички ни по дяволите без много церемонии и край!

— Възможно е да имат някакви ограничения...

— Глупости. Прекалено заплетена теория. Доста по-просто е да предположим, че някой ни вреди. Може би конкурентите са му пробутали милион, или пък е някой откачен. И този някой ще да е от ръководството. Кой проверява схемата за разполагане на зарядите, кой определя маршрутите, кой изпраща работните групи...

— Ти какво, подозираш...

— Нищо не подозирам — сръза го Морисън. — И ако греша, извинявай. — Той излезе от палатката и повика двама работници. — Затворете го някъде и следете да си остане под ключ.

— Ти превишаваш властта си.

— Безусловно.

— И не си прав. Ти грешиш, Мори.

— В такъв случай извинявай.

Той махна на работниците и те отведоха Лернер.

След два дни започнаха да се свличат лавини. Геолозите не проумяваха защо. Изтъкваха се предположения, че повторните взривове са предизвикали пукнатини в коренната постилаща порода и тези пукнатини са се разширили...

Морисън упорито се опитваше да ускорява работите, но хората му отказваха да изпълняват. Разнесоха се мъгли за летящи чинии, огнени длани в небето, за говорещи животни и разумни машини.

Подобни речи събираха много слушатели. Стана опасно да се ходи по лагера вечер. Доброволните стражи стреляха по всяка сянка.

Морисън не се учуди, когато една нощ откри, че лагерът е опустял.

След малко в палатката му влезе Ривера.

— Ще си имат неприятности. — Той седна и запали цигара.

— Кои?

— Аборигените. Момчетата тръгнаха към селото им.

Морисън кимна.

— Как започна?

Ривера се облегна на гърба на стола и дълбоко всмукна.

— Знаете ли онзи побъркания Чарли? Оня, дето вечно се моли? Той се закле, че видял до палатката си един местен. Оня му заявил: „Вие ще пукнете. Всички вие, земяни, ще пукнете“. И после изчезнал.

— В стълб от дим?

— Аха. — Ривера се ухили. — Точно така, в стълб от дим.

Морисън знаеше за какво става дума. Типичен истерик. Класически случай.

— Кого смятат да унищожат? Магьосниците или психосупермените?

— Мисля, че това особено не ги вълнува.

Разнесе се далечен боботец тътен.

— Взеха ли взрив? — попита Морисън.

— Нямам представа. Може би.

„Това е диващина — помисли си Морисън, — паническото поведение на тълпата. Денг щеше да се изхили и да каже: «Щом се съмняваш, винаги стреляй. По-добре е да се застраховаш».“

Морисън се хвана, че изпитва облекчение. Добре че хората му се решиха. Скрит психоталант... кой знае.

След половин час до лагера се дотъртриха първите работници, мълчаливи и посърнали.

— Е? — попита ги Морисън. — Всички ли ликвидирахте?

— Не, сър — изпъшка един от работниците. — Дори не стигнахме до тях.

— Какво се случи? — попита Морисън, като едва сдържаше паниката си.

— Бяхме на половината път — отвърна работникът, — когато се свлече лавината.

— Много ли нарани?

— От нас никого. Но тя затрупа селото им.

— Лошо — меко промълви Морисън.

— Да, сър.

Хората мълчаха, без да откъсват очи от него.

— Какво ще правим, сър?

Морисън за миг стисна очи.

— Връщайте се в палатките си и бъдете готови.

Фигурите им се разтопиха в мрака.

— Доведете Лернер — отвърна Морисън на въпросителния поглед на Ривера.

Веднага щом Ривера излезе, той се обърна към радиостанцията и започна да вика в лагера всички групи. Завладя го лошо предчувствие, така че когато след половин час връхлетя торнадото, не ги завари неподготвени. Морисън успя да отведе хората си до корабите, преди да бъдат пометени палатките.

Лернер се втурна във временната щабна квартира в радиокабината на флагманския кораб.

— Какво става?

— Ще ти кажа какво става — отвърна Морисън. — На десет мили оттук се е събудила цяла верига от угаснали вулкани. Става мощно изригване. Метеоролозите съобщават за приближаването на приливна вълна, която ще залее половината континент. Зарегистрирани са и начални трусове.

— Но откъде идва това?! — възкликна Лернер. — Какво го е провокирало?

— Имаме ли връзка със Земята? — попита Морисън радиста.

— Ще я повикам.

В стаята се втурна Ривера.

— Идват последните две групи — доложи той.

— Когато бъдат на борда, съобщете ми.

— Хванах нещо — каза радистът. — Сега...

— Морисън!!! — не издържа Лернер. — Говори!!!

— Не зная какво да обясня. За мен това е прекалено чудовищно. Но мисля, че планетата вече не може да ни търпи — рече Морисън. —

Мисля, че ѝ е дошло до гуша от нас.

— Земята! — възкликна радистът. — Хайде, Мори.

— Шотуел? Чуйте ме, ние си дигаме чуковете — закрещя Морисън в слушалката. — Спасявам си хората, докато е време. Не мога да обясня какво става и не съм сигурен, че някога ще мога.

— Никак ли не може да се използва планетата? — прекъсна го Шотуел.

— Не. Абсолютно никаква възможност. Надявам се, че това няма да се отрази на репутацията на фирмата...

— По дяволите, репутацията — изкрещя Шотуел. — Става въпрос за това, че вие нямате представа какво става тук, Морисън. Помните ли нашия гобийски проект? Пълен крах. И не само ние. Аз не зная, аз просто не зная... Моля да ме извините, че говоря несвързано, но... откакто потъна Австралия...

— Какво? — изрева Лернер.

— Да-да, не ви се е счуло. Всъщност трябваше да заподозрем нещо, още когато започнаха урагани, земетресения...

— А Марс? Венера? Алфа Центавър?

— Навсякъде едно и също...

— Ало, ало — закрещя Морисън. — Какво стана? — попита той радиста.

— Прекъсна се връзката. Ще опитам отново.

— Да вървят по дяволите — промърмори Морисън. В тази секунда влетя Ривера.

— Всички са на борда — рече той. — Шлюзовете са затворени. Готови сме, мистър Морисън.

Всички гледаха него. Морисън се отпусна в креслото и разтреперан се усмихна.

— Готови сме — повтори той. — Но накъде да тръгнем?

Публикувано във вестник „Орбита“, броеве 7,8,9/1987 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.